

Isten imádata

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Krónika 25:6-8; Nehémiás 12:27-47;
János 1:29, 36; 1Korinthus 5:7; Zsidók 9:1-11; 1János 1:7-9

*„Énekeltek, dicsérték az URat, és hálát adtak neki, mert jó, mert mind-
örökké tart irgalma Izráelen” (Ezsd 3:11, ÚRK).*

A heti alapigénk bepillantást enged a héber istentiszteleti szokásokba, abba, hogyan fejezték ki a hálájukat Istennek, dicsőítve Őt. Kr. e. 515-ben ünnepelték az új templom felszentelését (Ezsd 6:15-18), majd pedig mintegy hatvan évvel később a nép megünnepelte Jeruzsálem felépített falának a felszentelését (Neh 6:15–7:3; 12:27-47).

Nehémiás 11–12. fejezetében a nemzetségi táblázatok után a könyv írója témát vált, rátér a városfal felszentelésére. Az izraeliták körében megszokott volt, hogy Istennek szentelték a templomot, a városfalat, de még házakat és középületeket is. Igen alaposan előkészültek a felszentelő ünnepségekre, amikor ének- és zeneszó hallatszott, ünnepeltek, áldozatokat mutattak be, a nép megtisztította magát. Vidámság és öröm jellemezte ezeket az alkalma-
kat. Dávid vezette be a felszentelés idején az áldozatbemutató szokását, Izrael későbbi vezetői pedig követték a példáját, Salamontól kezdve, amikor a szövetség ládáját bevittette a templomba (1Kir 8:5).

A héten azt látjuk majd, hogyan imádták az Urat ekkor, és megnézzük, hogy mi, akik ugyanazt az Urat imádjuk, mit vehetünk át magunk is e szokások közül.

AZ ÚR ÉNEKEI

Olvassuk el Neh 12:27-29 verseit! Figyeljünk meg néhány kulcsszót, amelyekből kiderül, hogy milyen lehetett az istentiszteletük, a dicsőítésük! Hogyan foglalnánk össze a saját szavainkkal?

Az izraeliták egy külön csoportjának, a lévítáknak kellett biztosítani az éneket és a zenét a templomi szolgálatok idején. Isten irányította a folyamatot, adott utasításokat a szolgálatra vonatkozóan, hogy a templomi istentisztelet szép, magas színvonalú legyen.

Dávid király még jobban kidolgozta a korábban követett rendszert, kifinomultabbá tette. Aszáfot nevezette ki a templomi istentiszteletek vezetésére, akinek a leszármazottai „*az Isten háza szolgálatában énekelni szoktak*” (Neh 11:22, RÚF).

1Krón 25:6-8 szakasza szerint mennyire volt központi és fontos szerepe a zenének az istentiszteletben, amikor az Úr énekét énekelték?

Az énekesek lévíták voltak, ezért hivatalosan őket rendelték ki a templomi szolgálatra. A zenei szolgálatokért kapták a fizetésüket. Dávid király idejében egy zenei akadémiát is szerveztek, amit a király felügyelt. Tanárai és diákjai voltak, fiatalok és idősek, akik váltották egymást a templomi zene-szolgálatokban. Némelyek hangszereken játszottak, mások énekeltek, és voltak, akik a szolgálatok közben használt hangszerekről és ruhákról viseltek gondot. Mi volt a célja a szakszerű képzésnek? Az, hogy az istentiszteletekre kineveljenek kiválóan tehetséges embereket, akik magas színvonalra törek-szenek. Az istentiszteletek alkalmával mindig a lehető legmagasabbra tűzzük a célt! A dicsőítésnek a szívből kell fakadnia, amit a legjobb módon kell kifejezni, lelkiileg felemelően. A templomi zenészeket és énekeseket feltehetőleg nagy gonddal választották ki az istentiszteleti szolgálatok vezetésére.

Mondjunk példákat arra, hogyan tapasztaltuk már az istentisztelet örömét a zene által! Miért fontos ez a számunkra?

MEGTISZTÍTÁS

A Szentírásban olvashatunk a fal felszenteléséről, majd az énekesek összegyűjtéséről, a következő vers, Neh 12:30 pedig a megtisztításról szól: *„És miután a papok meg a lévíták megtisztították magukat, megtisztították a népet, a kapukat és a falakat is”* (RÚF).

A „megtisztít” szóval fordított héber kifejezés gyöke a *táher*, ami azt jelenti, hogy „tisztának lenni”. Az Ószövetségben több összefüggésben is előfordul, például amikor erkölcsi tisztaságot jelöl, vagy azt, hogy valaki tiszta Isten előtt.

„Ha pedig a viláosságban járunk, amint ő maga a viláosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mibennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1Jn 1:7-9). Mit tanít ez a vers 1) az emberi természetről, 2) Isten megbocsátásáról és 3) Isten erejéről az életünkben?

Az ókori Izrael vallásának kiemelkedően fontos részét képezte a templom az abban folyó szolgálatokkal. Ám sem a templom, sem a szolgálatok nem jelentették a végcél, inkább egy bizonyos cél elérésének eszközeiül szolgáltak. A végcél természetesen az volt, hogy üdvözítő kapcsolatra vezessék a népet a szövetség Istenével, az Úr Jézus Krisztussal és megismerjék megtisztító erejét a saját életükben. Az ébreszt bennünk szeretetet Isten iránt és készlet az imádatára, ha megtudjuk, hogy mit tett értünk, mitől váltott meg bennünket. Ez az egyik oka annak, hogy az ókori izraeliták újból és újból elismételték, mit vitt végbe Isten értük a múltban. Ezáltal ismerték meg az Úr jóságát és szeretetét, aminek központi szerepet kellett kapnia az istentiszteletüket átható örömben és hálaadásban. Isten iránti hálát, a remény és az öröm érzését kell kiváltania ma is, bennünk is annak, ha tapasztaljuk és valóban értékeljük bűneink bocsánatát. Így könnyű dicsőíteni az Urat és magasztalni csodálatos jellemét. Vajon mi mutatná be jobban Isten jellemét, mint a keresztén függő Jézus, aki a mi bűneink büntetését viselte el, hogy ne nekünk kelljen elszednedni azt?

Ugyan miért ne kérnék most rögtön a Jézus által felkínált bűnbocsánatot?

KÉT NAGY, HÁLAADÓ ÉNEKKAR

Neh 12:31-42 versei szerint miért volt az ünnepségnek olyan fontos része a zene?

Nehémiás idejében az istentiszteleti szolgálat részeként két nagy, hálaadó kórust alakítottak, hogy zenei kísérettel, énekelve körüljárják Jeruzsálemet. A két csoport egy helyről indult, majd különváltak, a város falai mentén ellenkező irányba tartva. Az egyiket Ezsdrás vezette, ő elől ment, a másik végén pedig Nehémiás haladt. A két énekkar a Tömlőc-kapunál ismét találkozott, majd onnan mentek a templomhoz. A kürtöket fújó papokkal lett teljes mindkét dicsőítő csoport. Amint beléptek a templomba, megálltak egymással szemben. Kiválóan megszervezett felvonulás és istentiszteleti szolgálat volt.

Ha választ akarunk találni arra a kérdésre, hogy miért olyan fontos része a zene az ünnepségnek és az istentiszteleti szolgálatnak, a templommal összefüggésben kell megvizsgálnunk a jelentését. A templomban a muzsika nem koncert volt, hogy az emberek élvezzék, mint például Beethoven 4. szimfóniájának előadását. Amikor a léviták énekeltek és megszólaltatták a hangszereket, a nép imádkozva meghajolt, ez az istentisztelet részét képezte.

A templom és az istentisztelet központi aktusának az áldozat számított, ami nem annyira volt kellemes cselekmény – végtére is ártatlan állatok torát vágták el. A szép zene egyrészt a menny felé emelte az emberek gondolatait, ugyanakkor az istentisztelet egész tapasztalatát kellemesebbé tette.

Keressünk a Bibliában olyan eseteket, amikor az istentisztelet fontos része volt a zene! Gondolkozzunk el különösen 2Móz 15:1, 2Krón 20:21-22 és Jel 15:2-4 versein!

Az istentisztelet része a zene – földön és mennyben egyaránt. Figyeljük meg, hogy a fentebbi szakaszokban az ének mindig arról szól, amit az Úr tett a népéért, mint például győzelmet adott nekik „*a fenevadon*” (hiszen hogyan győzhettek volna le különben?). Az énekek dicsőítik Istent a megváltás tetteiért.

Nevezünk meg néhány dolgot, amit az Úr értünk tett, amiért méltó a dicsőületre!

AZ ÁLDOZAT AZ ISTENTISZTELET RÉSZE

Olvassuk el Neh 12:43 versét! Mi a különleges abban, hogy az ünneplés istentisztelet részeként „nagy áldozatokkal” áldoztak?

A templom idejében az áldozat volt az istentisztelet legfontosabb része. Különböző áldozatokat mutattak be, vagy a bűnbocsánat ígéretére hivatkozva, vagy az Istennel való közösség és a hála örömeinek kifejezésére. Az áldozatok jelentették az istentisztelet lényegét, mivel emlékeztették a hívőket az igazságra Istent illetően, arra, hogy ki Ő, valamint előremutattak a megígért Magra, a Messiásra, aki majd feláldozza értük az életét mint Isten Báránya.

Végző soron mire mutattak az áldozatok? Mit tanítanak erről Jn 1:29, 36, 1Kor 5:7 és Jel 5:6, 12-13 versei? Ha az ókori izraeliták képesek voltak örülni egy halott háziállat mellett, aminek a halála az igazságnak csak egy bizonyos részére mutatható, nekünk ma mennyivel több okunk van az örömről?

Figyeljük meg azt is, hányszor előkerül csupán Neh 12:43 versében az öröm témája! Vagyis a nép tiszteletadása és istenfélelme mellett az istentiszteleti szolgálatok közben (hiszen amikor megöltek egy állatot a bűneik miatt, az komoly dolog volt) jelen volt az öröm és a vidámság is. Mély tisztelettel és csodálattal kell Istenhez fordulunk, ugyanakkor örömmel is! A 95. zsoltárból kitűnik, hogy az igazi dicsőítésnek része az éneklés, az örömteli kiáltásra és az Istent ünneplő muzsikálásra hívás (Zsolt 95:1), ugyanakkor az is, hogy hajoljunk meg és térdeljünk le az Úr előtt (Zsolt 95:6). Teremtőnk imádatában, magasztalásában és dicsőítésében döntően fontos, hogy igyekezzünk megtartani az öröm és a tisztelet egyensúlyát.

Legelőször milyen érzést vált ki bennünk a gondolat, hogy az egész világ Teremtője (Jn 1:1-3) függött a kereszten, meghalt a teremtményeiért? Milyen szerepe lehet az örömről, illetve kell is lennie a keresztnél?

PAPOK ÉS LÉVITÁK AZ ISTENTISZTELETEN

Neh 12:44-47 szakasza szerint miért „örültek a júdaiak, hogy szolgálatba álltak a papok és a lévíták” (RÚF)? Miért volt ez számukra olyan fontos?

Mit jelképezett a papok munkája (akik lévíták voltak)? Lásd Zsid 9:1-11!

„Krisztus közbenjárása az emberért a mennyei templomban éppoly lényeges része a megváltás tervének, mint halála volt a kereszten. Halálával Krisztus elkezdte a megváltás munkáját, feltámadása után pedig a mennybe ment, hogy befejezze. Hittel a függöny mögé kell lépnünk, »ahová útnyitóul bement értünk Jézus« (Zsid 6:20)” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 420. o.).

Az akkor élt emberek valóban nem rendelkeztek olyan világossággal, mint amit mi ismerhetünk ma, annyit azonban értettek, hogy a lévíták munkája igen fontos volt, csak ők szolgálhattak a templomban. A nép lelkesen fogadta, hogy Isten munkája előrehalad általuk.

Az emberek sok időt töltöttek Istennel, olvasták Igéjét, imádkoztak, imádták az Urat és újból neki szentelték magukat. Eközben figyeltek fel arra, hogy addig elhanyagolták a templomi szolgálatokat, ezt pedig helyre kellett hozni. Most, hogy újból beindultak a szolgálatok, a nép örömét fejezte ki azért, hogy a lévíták végezni fogják értük a fontos munkájukat. Isten azt a benyomást keltette a nemzetben, hogy az istentiszteletre vonatkozó tervének részét képezték a templomi szolgálatok.

Sajnos gyakran nem értékelik kellőképpen a lelkészeket, az Ige tanítóit és a zenészeket. Nehémiás korában is a lévíták időnként erős támogatottságot élveztek, máskor viszont alig részesültek benne. Sokszor más foglalkozást kellett keresniük, hogy eltarthassák a családjukat, mert a nép nem adott tizedet és adományokat.

A tized és az adományok nélkül nem létezhet a világszéles, szervezett egyház. Ha azt akarjuk, hogy a szolgálatok folytatódjanak, elkötelezetten kell támogatnunk a lelkészeinket anyagilag, de szóban is fejezzük ki nagyrabecsülésünket! Az egyház talán nem tökéletes, ennek azonban nem szabad megátolnia, hogy adjunk Istennek, hiszen műve így terjedhet világszerte!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Növekedés Krisztusban” c. fejezet, 50-56. o.

„Az örökkévalóságban Krisztus keresztyét tanulmányozzák a megváltottak és erről énekelnek. A megdicsőült Krisztusban a megfeszített Krisztust fogják látni. Soha nem felejtik el, hogy Ő, aki hatalmával teremtette és fenntartotta a roppant tér megszámlálhatatlan világát, Isten szeretett Fia, a menny Felsege, akit kérubok és fénylő szeráfok gyönyörűséggel imádnak, megalázta magát, hogy felemelhesse az elbukott embert; hogy a bűn átkát és szégyenét, Atyja arcának elrejtözését viselte, mígnem az elveszett világ szenvedése meghasította szívét és kioltotta életét a Golgota keresztyén. A világegyetem örökké csodálni és imádni fogja Alkotóját, minden sors Bíróját, aki az ember iránti szeretetből letette dicsőségét és megalázta magát. Amikor az üdvözültek Megváltójukra néznek és arcán meglátnak az Atya örök dicsőségét, amikor trónjára tekintenek, amely öröktől fogva mindörökké létezik, és felfogják, hogy országának soha nem lesz vége, lelkesen énekelni kezdenek: »Méltó, méltó a Bárány, akit megölték, és aki megváltott minket Istennek a maga végtelenül drága vérére!« (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 555. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Beszéljünk arról a csoportban, hogyan lehet az istentiszteletben megtalálni a helyes egyensúlyt a tisztelet és az öröm között! Vagy pedig tegyük fel ezt a kérdést: *Vajon a tisztelet és az öröm kölcsönösen kizárná egymást?*
- 2) Az izraeliták Isten védelmébe ajánlották Jeruzsálem falát a felszentelő ceremóniával, elismerve, hogy maga a fal haszontalan, ha Isten nem őrzi: *„Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őríző”* (Zsolt 127:1). Mi a tanulság ebből az Úrért végzett minden dolgunkat illetően?
- 3) Milyen szerepe van a zenének a gyülekezetünk istentiszteletében?
- 4) A Szentírás világosan fogalmaz: Jézus a Főpapunk a mennyei szentélyben. Pontosan mit végez ott értünk? A földi templomban folyó papi szolgálatból mit tudhatunk meg Jézus mostani, mennyei tevékenységéről?

NAGY KORNÉLIA

SZENTLÉLEK HÍVÁSA

Nélküled csak könyv a Bibliánk.
Talán szebb, különb, mint sok másik,
de Igévé tüzedtől válik.
Nélküled Jézus ember volt csak,
és holtak maradnak a holtak,
de ha tüzed betölthet minket,
megvilágítja értelmünket;
látjuk Benne a Fiú-Istent,
Ki értünk odaadott mindent,
s legyőzve halált, bűnt és átkot,
megváltotta a holt világot,
hogy aki Megváltónak vallja,
Vele éljen, Ő úgy akarja.
S mi, boldog tanúk valljuk, éljük,
mert üzenetét már jól értjük...
Jöjj, Szentlélek, áradj ki reánk!